

Uto, 3-9-2013, 21:56:05

Naslovnica \ **Izdvojeno** \ Naše teme \ Pitali smo \ **Poznati o Zvonku Bušiću****Komentirajte****Radio i TV****Poveznice****Snalaženje**

Svi članci na Portalu su smješteni ovisno o sadržaju po rubrikama. Njima se pristupa preko glavnoga izbornika na [vrhu stranice](#). Ako se članci ne mogu tako naći, i tekst i slike na Portalu mogu se pretraživati i preko [Googlea](#) uz upit (upit treba upisati bez navodnika): „traženi pojam site:hkv.hr“.

Posjetitelji

Imamo 227 gostiju i 4 članova online

Administriranje

Korisničko ime

Lozinka

Zapamti me

- o Zaboravili ste lozinku?
- o Zaboravili ste korisničko ime?

Poznati o Zvonku Bušiću

Objavljeno Ponedjeljak, 02 rujna 2013 13:16

5 komentara

O Zvonku Bušiću: Kovačević, Vidmarović, Pešorda, Stojić, Čelan, Kraljević i Dijanović

U prilogu donosimo reakcije nekolicine na našem Portalu dobro poznatih autora na posljednji čin Zvonka Bušića. Naše smo sugovornike upitali da nam daju kratki komentar Bušićeva života i razočarenja koje je doživio. Treba li ovaj događaj biti poticaj svima koji vole Hrvatsku da nešto poduzmu i angažiraju se, odnosno dignu glas? O Bušiću progovaraju: Mate Kovačević, Đuro Vidmarović, Damir Pešorda, Miljenko Stojić, Joško Čelan, Egon Kraljević i Davor Dijanović.

Mate Kovačević: Glas slobodne Hrvatske

Zvonko Bušić je bio glas slobodne Hrvatske u vrijeme kad se sloboda zakonom sankcionirala. Nu, bilo bi previše jednostavno reći da je bio samo glas. On je, naime, bio djelatni čin i životni izričaj onoga dijela hrvatstva, koje se nikad nije predavalo nihi se mirilo s ropstvom svoga naroda. Izrastao u tradiciji borbenoga hrvatstva, a kao baštinič stoljetne državopravne tradicije, u Hrvatsku je nezavisnost utkao najvrjednije što je imao - vlastiti život. Otišao je između nas, nu njegovo djelo, premda manje savršeno u obliku današnje nezavisne Hrvatske, ostaje trajno ugrađeno u njezine temelje, ali i u sve naraštaje, koji će graditi hrvatsku budućnost. Budućnost države u kojoj će se hrvatski narod komotno i slobodno osjećati!

Hrvatsku je nezavisnost utkao najvrjednije što je imao - vlastiti život. Otišao je između nas, nu njegovo djelo, premda manje savršeno u obliku današnje nezavisne Hrvatske, ostaje trajno ugrađeno u njezine temelje, ali i u sve naraštaje, koji će graditi hrvatsku budućnost. Budućnost države u kojoj će se hrvatski narod komotno i slobodno osjećati!

Mr. sc. Đuro Vidmarović: Nacionalni gubitak

Smrt gospodina Zvonka Bušića doživio sam kao nacionalni gubitak. Napustio nas je borac za slobodu Hrvatske kojomu sam se divio. Proveo je zbog svojih rodoljubnih ideala preko 30 godina u američkom kazamatu. A nakon toliko godina, toliko dugih da to ne mogu nihi zamisliti, vratio se uspravan, smiren i s istim etičkim stavom. Djelovao mi je kao svetac, kao čovjek iz neke druge dimenzije. Kada je pokušao ući u politiku nudeći svoj moralni kodeks, znao sam da ne će uspjeti, ali nisam znao koliko će ga to pogoditi.

Napustio je ovu aligatorsku i pokvarenu političku arenu i ostao dostojanstven i uspravan. Kao jablan. Teško sam podnosio kada su ljevičarski, a to su kod nas antihrvatski mediji, opisivali Zvonka Bušića kao terorista, da bi u isto vrijeme Lenjinu, Staljinu, Kim Il Sungu, Titu, Nelsonu Mandeli, Menahemu Beginu, Jaseru Arafatu, Fidelu Castru, Če Gevari, Danijelu Ortegu, Vilmi Rusev pristupali na sasvim drugačiji način i tepali im kao revolucionarima i borcima za slobodu.

Zvonko Bušić je bio obrazovan i senzibilan čovjek. Nije mi bilo teško shvatiti kao se osjećao svakodneвно promatrajući kako su njegova borba i njegova žrtva bile uzaludne. Vlast udbaške nomenklature i bišeg komunističkog aparata uništila je sve domoljubne vrijednosti. Hrvatska se moralno urušila. U današnjoj Hrvatskoj domoljubi se ismijavaju i marginaliziraju, a veličaju se jugofili, orjunaši i nacionalni izdajice, uključujući i zločinca Tita. Za takvu Hrvatsku nije vrijedilo robovati i gospodin Bušić je toga sigurno bio svjestan i to ga je gušilo kao otrovni plin.

Otišao je dostojanstveno kao heroj, kao mitska ličnost, kao paradigma. U hrvatskoj povijesti nema mu ravna po dugotrajnom robijanju za Domovinu. Svi u ovoj zemlji koji imaju iole poštenja i savjesti moraju se osjećati posramljeno i tužno. Svi smo krivi za njegovu smrt. Birali smo vladare koji su uništili Domovinu. A ti vladari sada likuju i slave smrt velikog čovjeka i heroja, Zvonka Bušića. Izažavam najveću sućut njegovoj gospodi - heroini i njegovoj najbližjoj rodbini.

Neka mu je laka hrvatska gruda, neka su prokleti izdajice Domovine.

Dr. sc. Damir Pešorda: Nepokolebljivi tragač za istinom

Pred smrću nekog tko nam je bio blizak svaka riječ šuplje zvuči. Ni Zvonkinoj supruzi Julienne nisam znao reći riječi utjehe, tek nijemi zagrljaj. Stoga teško da u ovom trenutku mogu nešto pametno reći za vaš Portal. Zvonko jest bio deprimiran stanjem u zemlji, jest bio pogođen rascjepkanošću i neslogom domoljubnih stranaka i strančica i njihovih lidera i liderčića, jest bio zgrožen nesmiljenom propagandom obnove jugoslavenskog, odnosno zapadnobalkanskog zajedništva ...

Slobodan čovjek

Bio je nepokolebljivi tragač za istinom i, što je možda važnije od svega, slobodan čovjek, možda jedini uistinu slobodan čovjek kojega sam upoznao u ovoj češće nesretnoj nego sretnoj zemlji.

Ali sve je to samo politika, rekli bi racionalni, prizemljeni ljudi, međutim Zvonko nije dijelio osobno od političkog, ideal za koji je živio od svakodnevnog života. Isto tako, bio je duboko zaokupljen krajnjim pitanjima smisla

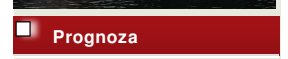
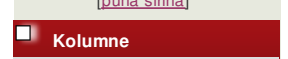
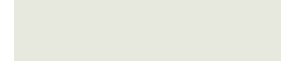
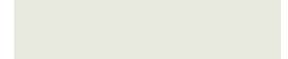
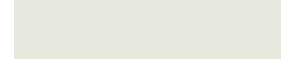
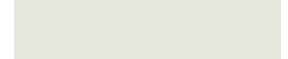
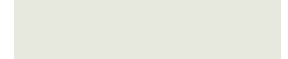
Mitska ličnost

Otišao je dostojanstveno kao heroj, kao mitska ličnost, kao paradigma. U hrvatskoj povijesti nema mu ravna po dugotrajnom robijanju za Domovinu. Svi u ovoj zemlji koji imaju iole poštenja i savjesti moraju se osjećati posramljeno i tužno. Svi smo krivi za njegovu smrt. Birali smo vladare koji su uništili Domovinu. A ti vladari sada likuju i slave smrt velikog čovjeka i heroja, Zvonka Bušića.

Preporučite članak

'Like' za članak

5 komentara +1 na Googleu

čovjekova života, Apsoluta, sudbine pojedinca, nacije i civilizacije. Svemu tomu pristupao je intenzivno i strasno, nikada ga nisu zadovoljavala polovična rješenja ni polovični odgovori.

Bio je nepokolebljivi tragač za istinom i, što je možda važnije od svega, slobodan čovjek, možda jedini uistinu slobodan čovjek kojega sam upoznao u ovoj češće nesretnoj nego sretnoj zemlji. Volio bih vjerovati da ga je i na ovaj njegov posljednji čin natjerala upravo unutarnja potreba da izađe iz "Platonove spilje" i vidi stvari onakvima kakve jesu, a ne sitne duše čije groteskne sjene kočoperno lelujuju zidom ove naše "spilje".

Je li njegovo samoubojstvo svojevrsna poruka i nama koji ostajemo? Svakako jest! Poruka da ne odustanemo od Hrvatske kakvu smo sanjali, da ne budemo mlaki, sebični i plašljivi. On je svoje Hrvatskoj dao, na nama je da se njegova žrtva ne utopi u kaljuži tuposti i apatije.

Dr. sc. Branimir Lukšić: Simbol borbe protiv komunističkog totalitarizma

Umro je simbol borbe protiv komunističkog totalitarizma, veliki borac za slobodu i samostalnost Hrvatske, Zvonko Bušić. Nakon što je za Hrvatsku robovao 32 godine u američkim zatvorima vratio se u svoju domovinu gdje je vidio, da su reciklirani komunisti ušli u sve pore društvenog i državnog života Hrvatske, da vode politiku koja abolira jugokomunističke i četničke agresore na Hrvatsku a sotonizira hrvatske branitelje, koja pokušava oslabiti nacionalni osjećaj, obitelj i Crkvu u Hrvata, koja otvoreno nastoji produžiti život pojedinih nehumanih i zločinačkih aspekata komunističkog totalitarizma.

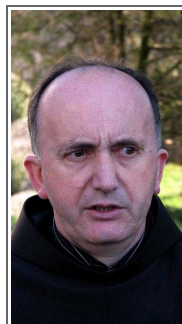

Zvonko je u tomu saznanju podlegao osjećaju malodušnosti, osjećaju razočaranja u one koji vode Hrvatsku. Ali usprkos tomu on je ostao čvrst u ljubavi prema svojoj hrvatskoj domovini, i zadnjim je snagama pozvao hrvatski narod da očuva svoju najveću svetinju, samostalnu, suverenu i slobodnu hrvatsku nacionalnu državu.

Fra Miljenko Stojić: Ostaje nam moliti

Zvonko Bušić svojim pucnjem, svojim krikom, pridružio se skupini od oko dvije tisuće onih koji su se borili za Hrvatsku ne nadajući se da će im je ukrasti netko drugi, zbog čega su si oduzeli život. Ti drugi, iz tuземstva i inozemstva, jesu svi oni koji su podupirali i podupiru zločinačku jugoslavensku namisao ne dopuštajući da demokracija zaživi u hrvatskom narodu.

Vidjeli smo to i danas u povodu Zvonkine smrti. Uz spomen njegova imena stalno su naglašavali da je za jedne bio borac za slobodu, a za druge terorist. No, to nisu spominjali uz ime Nelsona Mandele kojeg su također spominjali. Ne ostaje nam drugo nego boriti se i moliti da što prije izidemo iz jugoslavenskih okova te moliti se da Bog bude milostiv našem dragom Zvonki i utjeha svim ožalošćenima njegovom smrću.

Joško Čelan: Poziv za uzbunu

Duboko sam potresen tragičnom smrću velikog domoljuba i dugogodišnjeg hrvatskog uznika Zvonka Bušića, koga sam osobno poznavao i s kojim sam se pokušavao izboriti za jednu bolju Hrvatsku od ove današnje. Zvonko je zasigurno dobro znao da samo Bog ima pravo određivati početak i kraj naših života, ali se, eto, ipak odlučio za ovaj drastični čin, baš kao što su to prije njega uradile stotine i tisuće razočaranih hrvatskih branitelja.

Ljudi koji su kao i on duboko voljeli i osjećali Hrvatsku doživjet će ovo kao najveći poraz. Upitat će se pri tom: postoji li u hrvatskom „nacionalnom karakteru“ jedna pogubna, autodestruktivna žica, koja nam je već nanijela toliko zla? Jer, bez obzira na činjenicu da se lijepa naša domovina, „zahvaljujući“ sadašnjoj zloj i rušilačkoj

vladavini partizansko-četničkog monolita, doista nalazi na dnu dna, ipak svaki čovjek pa tako i Hrvat neopozivo duguje sebe – ako već ne sebi samom, a onda svojoj obitelji, svome narodu i čitavom svijetu.

Zvonko je, jamačno znajući sve ovo, ipak odlučio drugačije. Njegovoj udovici, gospođi Julienne, i svim njegovim bližnjima izražavam najdublju sućut.

Svi Hrvati i oni kojima je Hrvatska na srcu trebali bi Zvonkovu smrt doživjeti kao zvono za uzbunu. Hrvatska je doista na rubu, ali joj ne mogu pomoći beznađe i rezignacija, već samo živi i složni Hrvati. Neka ovaj bolan i neshvatljiv čin bude poticaj svima nama da se konačno probudimo i zdravim razumom i velikim srcem – kakvo je bilo i Zvonkovo – izgradimo domovinu i svijet kakve zaslužujemo.

Poziv

Svi Hrvati i oni kojima je Hrvatska na srcu trebali bi Zvonkovu smrt doživjeti kao zvono za uzbunu. Hrvatska je doista na rubu, ali joj ne mogu pomoći beznađe i rezignacija, već samo živi i složni Hrvati. Neka ovaj bolan i neshvatljiv čin bude poticaj svima nama da se konačno probudimo i zdravim razumom i velikim srcem – kakvo je bilo i Zvonkovo – izgradimo domovinu i svijet kakve zaslužujemo.

Egon Kraljević: Pobuna protiv unutarnje agresije

Ljudi dižu ruku na sebe zbog raznih razloga, npr. zbog vlastite bolesti ili smrti najdražih. U tim trenucima bol postaje prejaka i očaj počinje prevladavati volju za životom. Neka samoubojstva, poput onih izazvanih nepopravljivim nesuglasicama s najbližima, osim o nedostatku volje za životom, svjedoče i o stavu nemirenja s razvojem događaja koji je doveo do suicida. Takva samoubojstva predstavljaju i poruku upućenu najdražima koji su nas povrijedili.

Pobuna

Palachovo samospaljivanje je bilo izraz revolta protiv strane okupacije zemlje, dok se Bušić svojim činom buni protiv unutarnje agresije onih koji su, nakon gotovo stoljetnog tlačenja, prihvatili ideologiju vlastitih jugoslavenskih okupatora i danas nam je ponovno nameću. Isti politički pritisak doveo je i do brojnih, suicida hrvatskih branitelja na

I pokojni Bušić je patio zbog toga što je osjećao da mu Hrvatska - uz suprugu Julienne jedna od dviju ljubavi njegova života – zbog svoga odustajanja od same sebe postaje sve daljom.

Odlučni emotivac, kakav je bio, nije više mogao podnositi dvije stvari. Boljelo ga je to što je Hrvatska, umjesto da se te pošasti oslobađa, dragovoljno i kao dio svog novog identiteta, sve više prihvaćala svojedobno nasilno nametano jugoslavenstvo. Čitav njegov politički angažman, a i život koji je u cijelosti bio posvećen borbi protiv jugoslavenskog zatiranja Hrvatske, u tom se svjetlu počeo činiti besmislenim. Drugi razlog razočaranja je nepostojanje alternative,

koje nas mediji nastoje naviknuti kao na normalnu stvar, iako su stvari daleko od uobičajenih kada najbolji među nama počnu dizati ruku na sebe.

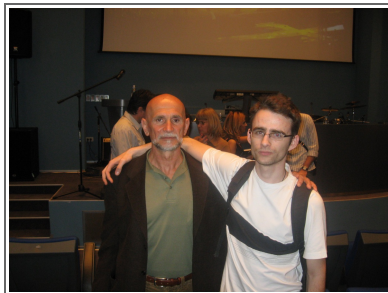
odnosno razjedinjenost egocentričnih lidera domoljubne političke opcije, koje je bezuspješno pokušavao povezati.

Imajući sve to u vidu, Bušićev čin poprma, kako crte osobne tragedije (jer hrvatstvo je doživljavao strasno kao što pojedinci doživljavaju ljubavi svog života), tako i crte političkog čina i prosvjeda, kakav je bio onaj Jana Palacha. Postoji međutim i jedna bitna razlika između Bušića i velikog Čeha. Palachovo samospaljivanje je bilo izraz revolta protiv strane okupacije zemlje, dok se Bušić svojim činom buni protiv unutarnje agresije onih koji su, nakon gotovo stoljetnog tlačenja, prihvatili ideologiju vlastitih jugoslavenskih okupatora i danas nam je ponovno nameću. Isti politički pritisak doveo je i do brojnih,

suicida hrvatskih branitelja, na koje nas mediji nastoje naviknuti kao na normalnu stvar, iako su stvari daleko od uobičajenih kada najbolji među nama počnu dizati ruku na sebe.

Davor Dijanović: Posljednji romantik hrvatstva

Kao kršćanin i katolik protivnik samoubojstva, jer smatram da samo Bog imao pravo čovjeku oduzeti život. Samoubojstvo ne smatram načinom rješavanja problema, nego oblikom bježanja od stvarnosti, nespremnošću čovjeka da se suoči s problemima, zapravo – kukavičlukom. No, kod pokojnog Zvonka Bušića

teško bi bilo dokazati da je riječ o kukavičluk. Sav Bušićev život pokazuje kako je riječ o nesumnjivo hrabrome čovjeku odanome visokim životnim idealima i načelima.

Moglo bi se reći da Bušićeva smrt predstavlja primjer „herojske smrti“, dragovoljnog odlaska u smrt kojim se društvu želi poslati određena poruka. Ovim činom, koji osobno ne odobravam, Bušić se je svrstao u red onih „plemića duha“ kao što su japanski književnik Yukio Mishima ili

francuski pisac Dominique Venner, koji je pred koji mjesec izvršio samoubojstvo kao znak protesta protiv legalizacije istospolnih brakova u Francuskoj.

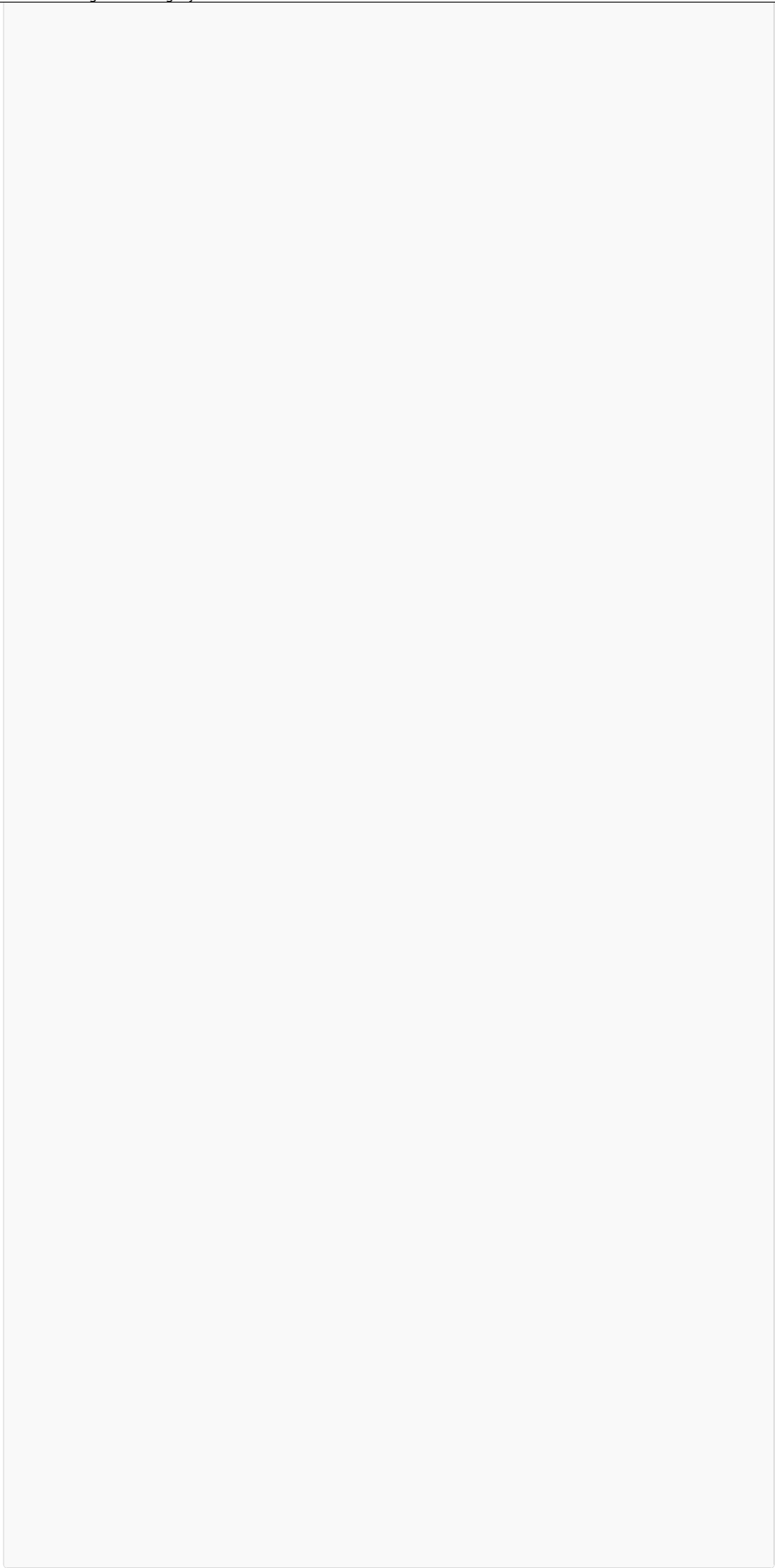
Nakon povratka iz emigracije poznati pjesnik Boris Maruna, razočaran situacijom u državi, napisao je pjesmu pod naslovom „Bilo je lakše voljeti te iz daljine“. Mislim da naslov te pjesme opisuje i sudbinu Zvonka Bušića. Pokojni Zvonko Bušić, nacionalni romantik i revolucionar, vjerojatno je mnogo patio nakon povratka u Hrvatsku, suočen s kaljužom hrvatske dnevne politike, u kojoj se beskrupulozno – često i pod nacionalnim barjacima - gaze svi oni ideali za koje je on žrtvovao cijeli svoj život. „Lakše je sanjati hrvatsku državu, nego proživljavati hrvatsku zbilju“, zapisat će u svojoj duhovnoj oporuci. Za nekoga tko se je borio protiv komunizma i jugoslavstva, teško je bilo gledati kako se kriptokomunističke i neojugoslavenske ideje – u recikliranom obliku – nastoje nametnuti kao ideje vodilje i u samostalnoj hrvatskoj državi.

Smrt Zvonka Bušića, izdanka Kvaternikova borbenog oblika hrvatstva i možda posljednjeg romantika hrvatske ideje, jasan je znak za uzbunu. Ako toliko stoljeća željenu hrvatsku državu želimo učiniti subjektom povijesti, onda se mi, kojima je hrvatstvo ideal vrijedan življenja, moramo pokrenuti i organizirati te prevladati međusobne podjele i taštine. Svaki od nas je osobno odgovoran i pred poviješću i pred generacijama koje dolaze. „Čovječe, pazi da ne ideš malen ispod zvijezda“, pjevao je Antun Branko Šimić. Zvonko Bušić zasigurno nije išao malen ispod zvijezda. Bušićeva žrtva jedan je od zaglavnihih kamena moderne hrvatske države. Na nama je da sušimo nesretnu „Platonovu špiju“ i Hrvatsku učinimo mjestom za normalan i dostojan život.

Patnja

Pokojni Zvonko Bušić, nacionalni romantik i revolucionar, vjerojatno je mnogo patio nakon povratka u Hrvatsku, suočen s kaljužom hrvatske dnevne politike, u kojoj se beskrupulozno – često i pod nacionalnim barjacima - gaze svi oni ideali za koje je on žrtvovao cijeli svoj život. „Lakše je sanjati hrvatsku državu, nego proživljavati hrvatsku zbilju“, zapisat će u svojoj duhovnoj oporuci. Za nekoga tko se je borio protiv komunizma i jugoslavstva, teško je bilo gledati kako se kriptokomunističke i neojugoslavenske ideje – u recikliranom obliku – nastoje nametnuti kao ideje vodilje i u samostalnoj hrvatskoj državi.

M.M.

[back to top](#)